

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

στη Μαριλένα Θεοδωράκου

Τρεις ηθοποιοί μιλούν για την «Ευριπίδου Άλκηστη»

Ο Ιωάννης Καμπούρης, η Βικτώρια Παπαδοπούλου – Σισκοπούλου και ο Γιώργος Κωνσταντίνου μιλούν στο theatermag για την παράσταση «Ευριπίδου Άλκηστη», σε σκηνοθεσία Γιάννη Μαυρόπουλου, στο Θέατρο Σοφούλη, στη Θεσσαλονίκη. Οι τρεις ηθοποιοί αναλύουν το έργο του Ευριπίδη, μιλούν για το θέμα του, τους ρόλους τους και το ερώτημα «Θα πεθάνεις για μένα;»

Ποιες είναι οι σκέψεις σας πάνω στο έργο “Άλκηστις” και ποιο είναι το θέμα του;

Β.Π.-Σ. : Η έννοια της θυσίας, του έρωτα, του πένθους, αλλά και της ηθικών υποχρεώσεων αυτών που μένουν στη ζωή απέναντι σε εκείνον (στην περίπτωση μας, σε εκείνη) που φεύγει, μας απασχόλησαν και συνεχίζουν να μας απασχολούν, στο ακατάτακτο αυτό έργο του Ευριπίδη.

Γ. Κ. : Η πρώτη μου εντύπωση διαβάζοντας το κείμενο της Άλκηστις, ήταν ένα δίλημμα σχετικά με το ποιος έχει δίκιο, ποιος έχει άδικο και ποιος λέει την αλήθεια στο έργο αυτό. Η πρώτη μου σκέψη, ήταν γύρω από τη σχέση ανάμεσα σε αυτό το ζευγάρι. Πώς είναι δυνατόν κάποιος που αγαπάει τη σύζυγό του να της ζητάει να πεθάνει; Επίσης, όσο μεγάλη και αυθεντική κι αν είναι η

αγάπη σε ένα ζευγάρι, είναι τόσο εύκολο ο ένας από τους δύο να δεχτεί να πεθάνει στη θέση του άλλου; Αυτές ήταν οι πρώτες μου σκέψεις. Συνεχίζοντας να αναλύουμε το έργο και έπειτα από συζητήσεις με τον σκηνοθέτη και την ομάδα, αρχίσαμε να σκεφτόμαστε ποιος είναι ο ρόλος του Χορού εδώ. Ο Χορός έρχεται για να θρηνησει για τον χαμό της Αλκήστιδος και να τελέσει όλα του έδιμα του θανάτου που πρέπει προκειμένου να τιμήσει τη νεκρή. Όμως κανένα από τα μέλη του Χορού δεν σχολιάζει κάτι για τη σχέση αυτού του ζευγαριού, ούτε δείχνει να ενοχλείται για τον άδικο αυτό θάνατο. Εκεί λοιπόν, άρχισα και αρχίσαμε να σκεφτόμαστε αν ο Χορός εκφράζει όντως αυτό που σκέφτεται και κατά πόσο είναι ειλικρινής απέναντι στον Άδημο και το περιστατικό που συνέβη. Αυτές οι σκέψεις σίγουρα ήταν πολύ χρήσιμες και μας έδωσαν ωραία εκκίνηση για να αρχίσουμε να δουλεύουμε σε σχέση με το κείμενο και έπειτα σε σχέση με το στήσιμο.

Πώς παρουσιάζετε τη δική σας εκδοχή της «Άλκηστης»;

Ι. Κ.: Η δική μας «Άλκηστη» θα έλεγα ότι κινείται γύρω από το ερώτημα «Θα πέθαινες για μένα;». Μπορεί να ακούγεται βαρύγδουπο και μακρινό σαν ερώτημα, αλλά μπορούμε διακριτικά να το αναγνώσουμε σε πάρα πολλές εκφάνσεις της ζωής μας. Κάθε φορά που προτιμώ εμένα από εσένα, τις ανάγκες μου έναντι των δικών σου, την ευτυχία μου έναντι της δικής σου, σου ζητώ να πεθάνεις για μένα. Και είναι πολύ διαφορετικό το να πεθάνεις για μένα επειδή εσύ το αποφάσισες, από το να πεθάνεις για μένα επειδή εγώ σου είπα «Πέθανε».

Γ. Κ. : Το αρχικό κείμενο παρέμεινε ως είχε. Δεν υπήρξε δηλαδή κάποια διασκευή ή προσαρμογή. Από εκεί κι έπειτα, στην παράστασή μας υπάρχουν έντονα στοιχεία βαλκανικών λαών, τα οποία φαίνονται και στη ζωντανή μουσική επί σκηνής, αλλά και σε κάποιες σκηνές που περιλαμβάνουν έδιμα από τους λαούς αυτούς, τα οποία δείχνονται αυτούσια. Μία σημαντική λεπτομέρεια της παράστασης είναι το χρώμα που καλύπτει όλη την επιφάνεια της σκηνής. Είναι ένα πολύ έντονο στοιχείο, καθώς αφορά άμεσα και το ζήτημα του θανάτου, που υπάρχει σε όλο το έργο, αλλά μας αφορά και πάρα πολύ όσους θρισκόμαστε επί σκηνής, διότι δεν φοράμε παπούτσια και ερχόμαστε σε άμεση επαφή μαζί του. Ακόμα υπάρχουν και κάποια πιο σύγχρονα, θα λέγαμε, μέσα όπως το μικρόφωνο και το χειλόφωνο, που, για μένα, υπογραμμίζουν πολύ εύστοχα κάποιες στιγμές της παράστασής μας.

Υπάρχει κάποια φράση ή κάποια σκηνή της παράστασης που ξεχωρίζετε;

Β. Π. – Σ. : Ξεχωρίζω τη σκηνή αυτή, που ο Άδμητος μιλάει με τον πατέρα του. Ακούμε έναν διάλογο εξαιρετικά δομημένο που οι δυο χαρακτήρες αντιπαραδέχονται τα πιστεύω τους και δυσκολεύομαι ακόμα και τώρα να ταχθώ στο πλευρό κάποιου.

Ι. Κ. : Εγώ θα ήθελα να επισημάνω δύο φράσεις, οι οποίες νομίζω ότι συνοψίζουν τον βαθύ πεσιμισμό των αρχαίων Ελλήνων, ο οποίος ακριβώς είναι αυτός που τους οδήγησε στην εξύμνηση της ίδιας της ζωής. Η Άλκηστη, λίγα λεπτά πριν παραδοθεί στο Θάνατο, λέει: «Γιατί δεν είναι τίποτε στον κόσμο πιο μεγάλο και πιο πολυτιμότερο απ' τη ζωή του ανθρώπου». Ενώ, αργότερα, ο Φέρης, πατέρας του Αδμήτου που έχει αρνηθεί να πεθάνει για χάρη του, θα πει: «Του κάτω κόσμου η ζωή είναι μακρυνά κ' αιώνια, εδώ επάνω η ζωή είν' λίγη μα γλυκειά είναι». Ακούγονται απλές, αλλά έχουν γραφτεί αμέτρητοι τόμοι για αυτές τις αποχρώσεις της αρχαίας σκέψης και νομίζω ότι θα ήταν χρήσιμο να επιμείνουμε λίγο από πάνω τους.

Γ. Κ. : Είναι πολλές οι στιγμές που ξεχωρίζω από την παράσταση, αλλά θα σταθώ κι εγώ στη σκηνή της συνάντησης Άδμητου – Φέρητα. Τη θεωρώ μία πολύ ευρηματική και εύστοχη σκηνή. Θεωρώ πως ο Φέρης είναι ο μόνος που ανοιχτά κατηγορεί τον Άδμητο, ότι αυτός ευδύνεται για το θάνατο της γυναίκας του και ακόμα του λέει πως, εν ολίγοις, έχει κάθε δικαίωμα να μην δεχθεί να πεθάνει ο ίδιος στη θέση του, παρόλο που είναι πατέρας του. Στη φράση του Φέρητα «Συ τη ζωή την αγαπάς, εγώ νομίζεις όχι;», βρίσκω πως υπάρχει μια πανανθρώπινη αλήθεια και μου δικαιολογεί αυτό που λέμε δικαίωμα του ανθρώπου στη ζωή.

Άλλωστε, γιατί να είναι τόσο τρομερό να πούμε «Αγαπώ τη ζωή»; Οι φράσεις και τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται και από τους δύο, αγγίζουν τα όρια ενός τεκμηριωμένου δικανικού λόγου που με οδηγούν στη σκέψη, που ανέφερα και παραπάνω, ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο!

Τι σημαίνει αυτό το έργο για τον σημερινό θεατή;

Β. Π.–Σ. : Είμαστε όλο και πιο συχνά ενήμεροι για μεγάλα λόγια δημοσίων προσώπων που εκφράζονται με περισσό θράσος, προκαλούν την οργή του κοινού και ανακαλούν. Εξίσου συχνά, ερχόμαστε αντιμέτωποι με γυναικοκτονίες «από έρωτα». Στο συγκεκριμένο έργο, παρουσιάζονται εκφάνσεις αυτών των γεγονότων, όπου κι εμείς ως συντελεστές αναρωτηθήκαμε γιατί θα πρέπει να γίνονται και να μένουν ατιμώρητα.

Γ. Κ. : Αισθάνομαι πως το έργο αυτό δεν απέχει πολύ από την σημερινή εποχή. Ίσως πιο έμμεσα, πιστεύω πως φέρνει εικόνες στον θεατή που του είναι οικείες. Το ότι ο άνδρας ζητάει από τη γυναίκα του να πεθάνει στη θέση του και η γυναίκα γίνεται το θύμα της υπόθεσης, το ότι ο Χορός ίσως και να μην εκφράζεται όπως ακριβώς θα ήθελε, αλλά αναγκάζεται να έχει μία τυπική και «πρέπουσα» συμπεριφορά λόγω της κηδείας, το ότι ο Άδμητος, παρουσία του Χορού, δρηνεί και λυπάται για τον χαμό της γυναίκας του, ενώ ο ίδιος της ζήτησε να πεθάνει, μου φέρνουν στο μυαλό καταστάσεις που από πάντα μου ήταν γνώριμες και ίσως και τα τελευταία χρόνια, σε ένα πιο οικουμενικό πλαίσιο, να τις βλέπουμε και σε έξαρση.

Πηγή:

<https://www.theatermag.gr/2023/05/26/treis-ithopoi-i-miloun-gia-tin-eypidou/>